

Leven,

da's vallen en opstaan !

Als waterman op 12 februari 1943 als broertje van zus Maria geboren, bleef Joris Lestaeghe heel zijn leven lang Stenenaar en tot over zijn oren verliefd op 'zijn' speeltuin, de Schorre. Een belhamel met een zesde zintuig voor vogelnesten en bij wie geen enkele kreek of boom hem onbekend was. Hij liep school bij de Broeders in de Nieuwlandstraat en vloerde met een schouderworp de hele judowisheid op zijn gat. Joris, vader... en nog meer vriend van zoon Wolfgang (7) en Erika (14).

Je hebt mensen die meerdere levens leven en zich per slot van rekening tot ieder aangegaan engagement, even hartstochtig aangetrokken voelen. Bonkige Joris Lestaeghe die, als meesterelektricien, vandaag elf personeelsleden een vaste job bezorgt, is er zó een : hij zit voor eeuwig en altijd vastgeankerd aan zijn sakkerse Steense Schorretijd van puidenkopjes en kraavisjes ; is als geslaagd zakenman zo fier als een pad op een kluit en zou z'n Vlaanderen voor 's werelds rijkste plek niet willen ruilen...

De tijd blijft niet stilstaan. De tiener die ooit in het Oostendse VTI mits de ongelijknamige polen van de elektriciteit de weg vond naar verlichting, drijfkracht en verwarming — puurste doeleinden in het huishouden — zit middenin zijn 54ste lente en staat waarempel al dertig jaar op eigen benen. Niet zo evident als het er op het eerste zicht uitziet, want hiervoor diende hard geknokt.

Met enkel hamer en beitel...

Zoals heel het maatschappelijk bestel in de voorbije halve eeuw danig door mekaar werd geschud, zo was er een tijd dat je slechts in 't zweet uws aanschijns de trap hogerop bereikte.

— **Joris Lestaeghe** : „Waar je in een vakschool bij manier van spreken je beroep proper-tjes en braaf aanleert, knijpt het contact met de harde praktijk je ongemeen hard in de billen. Beduusd, bekakt en moederziel alleen kun je alleen beschikken over simpele materialen als hamer en beitel. Vóór mijn legerdienst en tot één jaar na afzwaaien werkten we bij Ives.”

— **Dan word je zélf baas...**

— **Joris Lestaeghe** : „Waar de Stuiverstraat de Schorre in-duikt — rechtover de ingang van de huidige voetbalvelden — hebben we het aangedurfd een timide eenmanszaak op te zetten. 't Was de tijd dat de televisie doorbrak en her en der antennes dienden geplaatst.

„Werkloosheid zal alleen afnemen wanneer de loonkost vermindert.”

Sjonges wat hebben we onze peer afgezien toen we op het Pontongesticht zo'n mast moesten plaatsen. De bovenbedekking was zo steil dat we bijna in onze broek deden bij toen we achteraf het nauwe dakvenstertje opzochten waar we een poos daarvoor waren doorgekropen. Er was geen

goot om 'baddings' te leggen... en de steilte was ongemeen scherp. Toen we hierna op hoogbouw antennes en gemeenschapsmasten dienden te plaatsen, konden we hoogtevrees wel voor goed naar de voltooid verleden tijd verwijzen.”

300 m. hoog pyloonklimmen

Al 18 jaar wordt Joris Lestaeghe door de BRT aangezocht om het ventilatiesysteem bovenop de pylonen — in Egem en Waver reiken de wolkenknievers 300 m hoog ! — te onderhouden. Niet te onderschatten want door de volle zomerwarme durven de kabels aleens zakken uit hun collectoren. Het komt erop aan dat er verhinderd wordt dat de regen erin komt... en hete lucht eruit kan.

— **Joris Lestaeghe** : „Eerlijk gezegd is de opdracht op de top van de pyloon en 300 meter boven de begane grond heel haalbaar. Al kan ik je verzekeren dat het geen makkie is met 370 meter lange kabels te manoeuvreren. Eens brak de houten moule — gemaakt om vlot precisiewerk uit te voeren — gewoon middendoor. Als je hierbij een paar keer op en af de pyloon moet, bijten de 600 meter verdraaid fel in de kuit... en tuf je naderhand gewoon *klutedood* naar huis...”

— **Je tevredenheid als werkgever ?**

— **Joris Lestaeghe** : „Iedere dag de oproepen te kunnen beantwoorden. Het stemt je als werkgever blij je op dergelijke productieve manier te kunnen nuttig maken in de maatschappij. In de huidige trutterige economische tijd een ploeg van elf mensen, die allemaal aan hetzelfde zeel trekken, aan het werk zetten en aldus een steen aanrollen voor de toch wel slabakkende tewerkstelling in Vlaanderen, maakt mijn opperste genoegdoening uit...”

Oostende... bekeken door een Stenenaar

Volgens Joris Lestaeghe moet Oostende voor eeuwig en altijd de *Koningin der Badsteden* blijven die ze sinds Leopold II's geheugenis altijd is

geweest: „Maar dan moeten de Oostendenaars er met zijn allen zélf werk van maken. Kritiek spuien op hondenpoep, wegnissen en sociale poespas is natuurlijk veel gemakkelijker dan er een oplossing aan te geven. Onze industrie is toerisme. Welnu, laat iedereen volgens eigen taak en functie er over waken dat de toerist tevreden is. Uit die gesteltenis móét normaliter ooit de sterkste publiciteitsslogan voor onze stad geboren worden!”

— Oostende verzuipt in werkloosheid...

— Joris Lestaeghe: „Dat is een gesel die vandaag wel overal ter wereld de kop opsteekt. Een probleem dat Oostende niet op zijn eentje kan oplossen. Werkloosheid zal alleen afnemen wanneer de loonkost vermindert, langs werknemers- én langs werkgeverskant. Pas dan zijn we op de goede weg!”

— Zijn er dienaangaande tekenen aan de hand?

— Joris Lestaeghe: „Vlaams minister-president Vandenbrande beloofde alvast daar volgend jaar iets aan te doen. Indien de federale staat

het niet aanvaardt dat wij in Vlaanderen de loonkost verminderen, dan stelt er zich een probleem. Als Wallonië dwars gaat liggen, zitten we met een knelpunt opgezadeld... en zal Vlaanderen zélf het heft in handen moeten nemen. Wij kunnen niet voor eeuwig en altijd het slachtoffer blijven van een land dat niet vooruit wil.”

— Vlaanderen... wat houdt dit menselijk in?

— Joris Lestaeghe: „Ik vertaal het in hartentaal. Vlaanderen is de streek waar ik geboren en getogen ben. Een land waar ik fier op ben en dat ik bekwaam acht om zijn eigen erwtes te doppen. In eigen boezem kijkend, acht ik óns Oostende bekwaam —mits zijn diverse havens als formidabele troefkaart— tewerkstelling voor haar mensen te verzekeren. Daarbij moeten Vlamingen uit de kuststreek niet geleerd te vechten voor de boterham!”

— Stelde Vlaanderen je ooit teleur?

— Joris Lestaeghe: „Vast en zeker de dag toen onverlaten het nodig achtten op een bedevaartsweg aan het vechten

te slaan. Ook de vervreemding en verloedering van onze cultuur stemt me droef te moede. Dat ons zingend volk niettemin nog kan zingen, bewijst het eenvoudig wijsje 'De dag van toen...' dat zes weken lang armenzwaaiers en kon-tenkletsers de loef afsteekt.”

Levenswijsheid vanop de tatami

Er was een tijd dat Stenenaar Joris Lestaeghe kilometers vrat op 't harde zand langs de waterlijn, zich afmatte op en af de duinglooiingen of gewoon met Staf Lauwereins rondjes liep rond het Oostendse spiegelmeer in 't bosje. Niet om een voetbalcrack of stoere basketpivot te worden, maar om het bij de zwarte gordels tot derde judodan te brengen.

— Joris Lestaeghe: „Ergens is de judosport een spiegelbeeld van het gewone leven. Je bent een *tori* (hij die wint) of een *uki* (hij die verliest). Vandaag win je... en morgen verlies je. In de judosport leert men vallen. Het komt er evenwel op aan op de juiste manier

z te vallen, zodat je zonder kwetsuren opnieuw kan opstaan. Zoals in het dagelijkse leven moet je nederlagen kunnen verwerken.

„Ergens is de judosport een spiegelbeeld van het gewone leven : vandaag win je, morgen verlies je.”

Vooral de judowijsheid voor ogen houdend, dat je van nederlagen en klappen veelal meer leert... dan van overwinningen.”

— Eens leerde je Jean-Marie Dedecker op?

— Joris Lestaeghe: „Eens heb ik mij, als judoka, met volle overgave het lot van een groep Westendse rakkers aangehouden, die ik leerde rollen en weer opstaan. Zowel voorwaarts, zijwaarts als achterwaarts moet je een val leren breken, wil je de opperste betrachtiging van een judoka nakomen: zonder letsel de tatami opgaan... en zonder letsel de mat verlaten.”

— Niet te vergeten Lombardsijdse judotijd?

— Joris Lestaeghe: „Zo mag je het inderdaad stellen. Ik heb nooit vermoed dat uit Jean-Marie Dedecker een judo-eroe zou groeien. Toegegeven dat Jean-Marie zélf voor zijn ontbolstering instond. We hebben het dan niet alleen over de professionele aanpak maar tevens over ontplooiing van zijn persoonlijkheid... die hem vandaag op het internationale forum een meer dan gewone zegkracht voorbehoudt. Het komt er inderdaad niet alleen op aan jongeren tot Europese en wereldkampioenen te kneden. Je moet in de 'tranchees' van de coulissen je man kunnen staan. Dàar dwong Jean-Marie Dedecker in 1997 alvast een welbepaalde tornadoideelname af...”

— Bleef sportiviteit voor jou een must?

— Joris Lestaeghe: „Toen ik nog actief de judosport beoefende, heb ik nooit een tegenstander pijn willen doen. Ik verloor liever een match dan iemand te kwetsen. Ook als handelaar blijf ik die mentaliteit trouw. Eerlijkheidshalve dient er evenwel aan toegevoegd, dat men in de commercie net zoals in de sport het tikkelte geluk op zijn kant moet hebben. Ik ben er mij van bewust dat er heel veel mensen zijn die minstens even hard gewerkt hebben, maar die door de een of andere tegenslag tot afhaken gedwongen werden...”

— Al met al gelukkig?

— Joris Lestaeghe: „Zolang we tred houden met de evolutie, jààà!”

(Edmond Tourlaimain)